

## מסורת הש"ס

י. (ז) [לעיל ד:],  
 י. ת"כ צו פרש' ה ה"ג,  
 [לעיל ג:], (ה) [לעיל ג: ד:  
 ח. פסחים סב.], (ו) לקמן  
 י. (ז) ויקרא א, ד:

## הגהות הב"ח

גמ' רצ חסדא אמר פסולה  
טה לשם שלמים ידידיה  
: (ב) תר"ה (בדף  
(ס) סכין כו' מקדש וקדשיו  
במתני' התם ובגמ' תא  
טפי ממתינין דקמי כלל  
ת והא נמחק: (ג) שם דלי  
משום גזרה אטו לפני  
כפרה היו מקליין:

## גליון הש"ס

תורה קרויה שלמים. כעין  
נגמזת דף טו ע"א ועין לקמן  
סג ע"ב מוד"ה מנחה  
דף יז ע"א מוס' ד"ה  
שם חמאת  
לשם חמאת בשרה.  
נוזר דף כז ע"ב מוס' ד"ה  
שהרי:

## שינויי נוסחאות

[illegible]

שחיטותיהן (שח"י)  
אמר ליה ר' זורא (בי"ב):  
לכלומר ומיעבד כו' נמחק  
[זין] לא מובעיא ליה  
(ש"ס) [יה] זכא"י שחיטה:  
(ש"ס) כ"ל שחיטה בין  
בש"מ נוסף והיינו עשה  
היה הפרשה: [א] קטא  
היה לפי שזוהו שינוי בעלים  
בשינוי קודש איירי  
תה (ש"ס) וכע"ז בצ"ק וק"ס)  
נ"א של זה כשוחט כו'

כִּסְּרָה אֶחָד אֶלֶּם שְׁחֻטֹּת  
 וְיִמְנָה הָרִיחַ לְפָנֶיךָ  
 וְיִזְכֶּיךָ כִּי לִדְמִי  
 וְיִמְנָה כְּשֶׁרָה וְעֹלֵלָה  
 וְיִדְמִי דֹאמִי שְׁנוֹ קֹרֶשׁ אֶן  
 לְדִהּ כְּשֻׁחֹת חֲטָא חֲלִילִי  
 חֲטָא דִּם: כֵּן אֶן  
 לִי מִמַּשׁ אֶלֶּם לִי לִי  
 בִּ: בִּ: כִּסְּרָה וְיִמְנָה  
 עַל עֵשָׂה (יִשְׁחֻטֹּת) בִּן לְמִמְרָה  
 (יִמְנָה): בִּן לְדִהּ חֲטָא  
 (כֵּן): כֵּן עֲלֵה  
 וְיִמְנָה (יִשְׁחֻטֹּת) עֲבִירָה  
 בִּ: בִּן לְדִהּ וְיִמְנָה  
 לִי דִרְבּ שְׁחֻטֹּת  
 דֹאמִר לְדִרְשׁ דְּרִקָּא  
 לִי מִקְרִיעֵי כֶּסֶף כִּרִי, לִי  
 מִתְּמוֹן: שְׁחֻטֹּת עַל מִנְהֹת  
 (יִשְׁחֻטֹּת): לֵא: לְבִסְמָן (יִשְׁחֻטֹּת)  
 בְּרִיעָה נִמְחָק (קִרְפָּה) וְיִמְנָה  
 וְיִמְנָה לְדִהּ חֲטָא חֲלִילִי

יִשְׁתָּה הַקָּדֹשׁ (צ"ק). כְּדִי הַגִּי  
בְּרַשְׁתִּי: לֹא) לֵל דְּרַבָּא (הַגִּי)  
קָרָא שְׁלָמִי וְאִירִי שִׁשְׁחַט  
הָא תוּדָה וְכֹר' מִשְׁמַע דְּרִי  
יִיר (בְּהִי, צ"ק וְעוּד): מִלְּ שִׁ  
וְלֹא אֲחֵרִינָא הוּא (יֵד דּוּד): מִלְּ

רבי שמעון אין נפרין המימין. דהרי גמר לה רבי יוחנן דפליגי זה רבי שמעון ורבנן לרבי שמעון לית ליה לב ד"ד אס הולכרו עליה להכשירן לתמידי שנה הבאה [לומר] אס הולכרו ואס לאו יהא קדושים לנמיהן שיפדו אותן ממשעו חולין

בבלא מוס ויוציאם לחול<sup>1</sup> ויפלו דמיהם  
למותר תרומה ואחר כך יחזרו ויקחו

אחרת מחרומה חדשה יובש  
 לתמנדין <sup>א</sup> ולדרי חכמים נפדין תמנימם  
 דאית לכו לב בית דין מתנה עליה  
 וזא חלמא ליה ליה לריב שמעון  
 בית דין מתנה עליה <sup>ב</sup> (בבא)  
 דאזי אית ליה יובשור לתמנדין ולא  
 קייא <sup>ג</sup> אלא לית <sup>ד</sup> ליה לב ב"ד מתנה  
 שמעתי בשבועות: ועוד. אי נמי  
 בעינא למימר דקרא דחיק ומוקיי  
 אנפשיה כשהפרישן בזה אחר זה  
 ובטומאה דערב יום טוב קאמר מי  
 למימרא למימר דכי קתי שארעה מי  
 זה לזה בשבועות קאמר וזה צבא  
 מנייה כו' <sup>ה</sup> דפשי גוסוס. <sup>ו</sup> שמעתי  
 בבבא דאזי שהות לאורועי טומאה בין  
 שמיעתיה <sup>ז</sup> ומרק דמו של ראשון שני  
 אלמה קרב. לר' שמעון הרי אין טומאה  
 בין זה לזה. ואמר ליה <sup>ח</sup> לטומאה שאורעה  
 בין וריקתו של זה לזריקתו של זה:  
 ע"כ לא מיבעיא כו' <sup>ט</sup>. אפילו לרבי  
 ירמיה לא מתמה <sup>י</sup> אלא אי מכפר  
 ארעה ללאה שחיטתו <sup>יא</sup> אי לא מכללן  
 דבין זה לזה דקאמר לר' שמעון  
 בטומאה י"ט קאמר בין <sup>יב</sup> שמיעתו  
 של זה לשחיטתו של זה <sup>יג</sup>:

[illegible]

ההודייה אחת לארבעה לריבין להודות כדאמרין צברכות (דף נד:)  
וכתיב צהו (תהלים ק) ויזכרו וצחי מודה ושחט מודה בשעת  
ההוא מן הים לשם מודה שהפריש על יציאתו מצית האסורין;  
החטא ששחט לשם חטא. כגון חטא חלב שנשחטו לשם חטא  
כשר. כשרה: ועתה לו: פסולה לגמרי כדמן חלב חסם הפסח  
ההשחט: על מי שמהוייב חטא. בשינוי בעלים על מנת לזרוק  
למה לשם חזירו המהוייב חטא כמותו: שאינו מהוייב עשה.  
שלא עבר עשה הו: ובעשה שייך למימר הו: חטא כדמפרש ואולי:  
ואחמר רבא חטא מכפרת על חייבי עשה. הלכך מהוייב כפרה  
כמותו הו: למימרא. דעשה בת מינה דחטא הו: ואחמר  
דיבא הו: על מי שמהוייב עולה כשרה. אלמא לאו מיניה  
הו: דהא הו: עבירות עשה כידו שהפריש עולה ענין הו: הו:  
מקיצעא

וְחֹמֶר הוּא לֵן לְמִימָר דִּלְפִּילּוּ מְקִיבְעָא מְכַפְרָא אֵלָא דְלִינָה מְכַפְרָא

[illegible]

# כל הזבחים פרק ראשון זבחים

וְטַעַמָּא מִשּׁוּם דְּבִצָּיִן לִכְפֹּר  
דֵּהֶם וּבִצְרִייתָא חִידָשׁ טַפֵּי  
אַלָּא לִכְפֹּר עַל מִזְבֵּחַ הַחֵי  
טוֹמֵאת מִקְדָּשׁ וּמִזְבֵּחַ הַחֵי

לדברי ר' שמעון אין נפדין תמימים <sup>6</sup> לדרבנן חכמים \* נפדין תמימין ועוד הא בעא מיניה ר' ירמיה מר' זורא שעירי עצרת שקבל דמין בשני כוסות ונזרק דמו של ראשון שני למה הוא בא על טומאה שאורעה בין [זריקה של] \* זה לזה [נזרק דמו של שני למה הוא קריבין] \* עד כאן לא מיבעיא ליה אלא עשה דלאחר שחיטה אבל עשה דלאחר הפרשה לא קא מיבעיא ליה דלמא אם תימצי לומר קאמר: איתמר תודה ששחטה לשם תודת חבירו (כשרה) רבה \* אמר כשרה רבא חסדא אמר פסולה רבה אמר כשרה תודה לשם תודה נשחטה רב חסדא אמר פסולה <sup>6</sup> לשום שלמים ידיה נשחטה \* בעינן אמר רבה מנא אמינא לה \* דתניא <sup>7</sup> ובשר זבח תודת שלמיו ביום \* הקריבו את זבחה \* אבא חנין אמר משום ר' אליעזר בא ללמד \* תודה ששחטה לשם שלמים כשרה שלמים שנשחטו לשם תודה פסולים ומה הפרש בין זה לזה \* תודה קרויה שלמים ואין שלמים קרוין תודה שלמים לשם תודה פסולה הא תודה לשם תודה כשרה מאי לאו דחבריה לא ידיה אבל דחבריה מאי פסולה ארתני שלמים \* לשם תודה פסולה ליתני תודה לשם תודה וכ"ש שלמים לשם תודה שלמים לשם תודה ידיה איצטרך ליה סלקא דעתך אמינא מדתודה קרויה שלמים שלמים נמי קרוין תודה וכי שחיט להו לשם תודה ליכשרו קא משמע לן: אמר רבא \* חטאת \* ששחטה לשם חטאת כשירה לשם עולה פסולה מאי טעמא <sup>2</sup> ושחטתה אותה לחטאת אמר רחמנא והרי חטאת לשם חטאת נשחטה לשם עולה פסולה \* ואמר רבא

[illegible]

לומר דהך דהכא נקט  
צעלים אע"ג דהכא לא  
פירקין (לעיל דף ג:) דרבי  
[והא] לא דלקמן נקט לעיל  
דבעי רבא טעמא חלב שש  
מהו: **הטאת** ששחטה  
שלא הפרישה עדיין דלא  
כלום אם תימצי לומר  
דמסתמא עולה יציא ויכ  
דכשפירשנה יכפר על כל  
פסולת [א] דגרסינן [ב] דלא  
דאי גרסינן דהא טעמא ל"ה  
חייבי עשה מהכא שמעינן  
ל

כפרא אלא דאינה מכפרא <sup>מד</sup> הואיל ועיקרא למילתא ר

אית ליה כו': [נלגז"ל ממשור: [דף  
הכא דשורא לקמרי ג"ל כשרה מנורה,  
מורה, ועמא דתורה מושב דכתיב  
דירוקא דעמא דשלמיה שם חדרה  
כח דכרפ' בקונטרס (ו' ט' - ח') [לח' ז"ל]

בשם אדם גדול קדמון ועוד יש לומר.  
ה כו' עד דלאחר הפרשה: [מב] ל"ל אית דגרסי (צ"ק וע"ש. וכו' בד"ה). ונר' שזו הי'  
ובד"ה אמר רנא (טה"ק וע"ש): [מד] נ"א סברא (שמכ"י): [מה] נדל"ל דגבי עולה ננ'

1

ל [טומאת] מקדש וקדשיו <sup>(א)</sup> כמתמינין  
ומתמינין והא <sup>(ב)</sup> דקמי שחלחו לא בא  
לאפוקי שער הפנימי דבעינן מרמי  
ון ואף על גב דמשמע הם דאי לא  
משום גזירה <sup>(א)</sup> הו מקליין ברי  
אפי' במותר חטאת הפנימיות היינו  
משום דהכי גמרי דמותר חטאת  
צבור לעולה ורבינו חננאל מפרש  
כפירוש הערוך וגרים הם תניא  
נמי הכי וקאי אמילתא דרבי <sup>(ב)</sup> יוחנן  
דאמר דלרבי שמעון מקליין בזן  
בגופן הואיל ומעיקרא עולה והשחא  
עולה אכל לא במותר חטאת כו'  
ותימה אמאי נטר עד לסוף <sup>(א)</sup> דלעיל  
הוא ליה לאסויי

**דלמא אם תימצי לומר קאמר.**  
**ורבי זירא נמי שהשיב**

נמי לרבי ירמיה על טומאה שאינה  
בין זו לזו כמו כן אם תימני לומר  
קאמר וקושיא ראשונה ומי אית ליה  
לרבי שמעון לב בית דין מתנה לא חש  
לתוך דאיכא למימר לאפרשניה חז  
אחר זו ואני מושב בנשיא דליקו וימא  
ליה לקרא כו' ועוד דאיכא דלית ליה  
תקנתא ברעייא <sup>א</sup> אית ליה לרבי שמעון  
לב בית דין מתנה כדמוכח במנחות  
פ' התורה (עט:) וימיהו ה' מוכח דאיכא  
דאית ליה תקנתא ברעייא לית ליה  
לב בית דין מתנה וכאן אית ליה  
תקנתא ברעייא: **תורה** ששחטה  
אשם תורת חבריו בכשרה. ועולה  
לשם חובה משום <sup>א</sup> שני צעלים  
מיפסלא דאין <sup>א</sup> שניו צעלים אלא (א"כ)  
בזריקה ורב חסדא אמר פסולה פירוש  
לא עלתה לשם חובה משום דהוי שניו  
קודש כשאמר תורת פלוני לשם תודה  
אחרת של פלוני אבל אמר תודה זו  
לשם פלוני כשרה גמורה לפי שהוא  
שניו צעלים שחטתה <sup>א</sup> דכשרה גמורה:  
**הגה'** רב חסדא אמר פסולה:  
ונראה דזאת צמודה פליג משום דכמי

זהו קרא שלמיו ובקונטרס פירש  
דהוא הדין בשאר קרבנות:

**אָמַר רַבָּא חֲמַת שִׁשְׁחָמָה לְשֵׁם חֲמַת בְּשֵׁרָה. פִּירֵשׁ רַבִּינִי תַס דְּרַבָּה ז"ל כְּרַז חֲסֵדָא ק"ל דְּהָא דְרַבָּה אִידְחִי וְטַעמָא דְמוֹדָה מִשּׁוּם שְׁלֵמִים ז"ל מִשְׁמַע דְּר"ל דְּאִיירִי שִׁשְׁחָמָה לְשֵׁם חֲמַת חֲצִירוֹ וְגִרְהָא דְלֵאָו בְּהִי מִיירִי מִדְּלָא קְאָמַר בְּהִידִּיא חֲצִירוֹ אֲלֵא מִיירִי בְּחֲטָאת חֲלַב לְשֵׁם חֲטָאת דַּס ז"ל כְּדָמַר רַבָּא לִקְמֹן צִיפְרִיקִין דְּרַב ע"י חֲמַת חֲלַב שִׁשְׁחָמָה לְשֵׁם**

חטאת דם לשם חטאת עצודת כוכבים  
כשרה לשם חטאת נזיר לשם חטאת  
מזרוע פסולה הגי עולות נינהו ואם  
תאמר ותרמי דרבה ליה למה לי ויש

שֶׁמִשְׁמָעֵינָם דְּשִׁנּוּי קוּדֵשׁ אִיפֹכָא מִשְׁנִי  
שֶׁהַפְּסוּקִים דְּכַדְרֵי חַל מִזְמַרְר צִירָא  
קֹדֶשׁ בְּרַ אֲמִי רַמִּי שִׁנּוּי קוּדֵשׁ <sup>כא</sup> וּמִשְׁנִי  
בְּחֻטָּאוֹת וּבִגַּם מִשּׁוֹם צִעִי לִדְחָק קִי  
לֵאמֹר לֵאמֹר חֻטָּא דְּטוּמְאָתָא מִקְדָּשׁ וּקְדָשִׁי  
יִהְיֶה מִי שְׂמֻחָאָא עוֹלָה בְּמִרְהָ. וְכַן  
יִשָּׁה <sup>כב</sup> הִוא לֵיה עֵל כַּעַל מִי שֶׁאִינוּ מִחוּיֵב  
לֵאל מִכְפָּרָא אַעֲשֵׂה לְדִלְחָא הַפְּרָשָׁה  
עַל הַכֵּל אֲרָי לְדִמְרָ הָרִי עַלִי עוֹלָה  
הָ שַׁעֲרָ: עַל מִי שֶׁאִינוּ מִחוּיֵב בָּרוּם  
מִזְמַרְר עוֹלָה דְּבִי עוֹלָה נְמִי <sup>כג</sup> כְּחִיד לְכַפֵּר עֲלֵינוּ  
יִדְקֵן מִילְתָּא <sup>כד</sup> דְּכַדָּא דְּחֻטָּאוֹת מִכְפָּרָת עַל  
עַל קְאִיִּי עֲשֵׂה אֵל כָּל שְׁבֹן. מֵהָא קֵל  
יִרְמִי קִאֲחִיא וְהִנֵּה קֵל וְחוּמְרָ לְקוֹפִיא:

ס' הרמז"ס פט"ו מפסח"מ הי"ד (יד דוד וע"ש) : מגן אכלת  
בתיב וכיפר עליו כו' :

עין משפט  
גר מצוה

כפ א מיי פ"ד מהלכות  
שקלים הלכה יא:  
ל ב מיי פרק טו מהלכות  
פסח"מ הלכה יג:  
לא ג מיי שם הלכה ז:  
לב ד מיי שם הלכה ח:  
לג ה מיי שם הל"ט והל' יד:

## תורה אור השלם

1. ובשר זבח תודת שלמים  
ביום קרבנו יאכל לא יניח  
ממנו עד בקר: ואם נדר או  
נדבה זבח קרבנו ביום הקריבו  
את זבחו יאכל וממחרת  
והותר ממנו יאכל:  
ויקרא ז, טו-טז

2. וסמך את ידו על ראש  
הזשאת ושחט אותה לחשאת  
במקום אשר ישחט את  
העלה:  
ויקרא ד, ג

## מוסף רש"י

[illegible]

## ליקוטים

על מי שמחוייב עולה כשרה. ולא  
עלתה לבעלים. כן הוא ברביב"ס  
ובבבב"ס מ'פסח' מ'א' ו'א' ו'א'  
מבבב"ס ברבנן שררה, ואינו  
לדליל לשם חולין כמבאר להדיא  
שם מ"ו ע"ב [דלא עלתה], ודין  
הוא אינו כמבאר כלל. ולומר  
חולין דאין מחשבה פוסלת ומי'  
לא עלתה, כחא נמי, הוא אינו דרך  
הה"מ, והוא הילכתי לר' יוחנן ל'  
דרכו וצ"ע. (מ"מ מ' ק"מ)

## שיטה מקובצת

[illegible]

**וְהָיָה כִּשְׁמַעְךָ בְּקוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְנִתְחַפֵּץ לְפָנֶיךָ**

י"ל תיקן זה וכתב דהכל מימרא